

Nekaj ur v Pompejih.

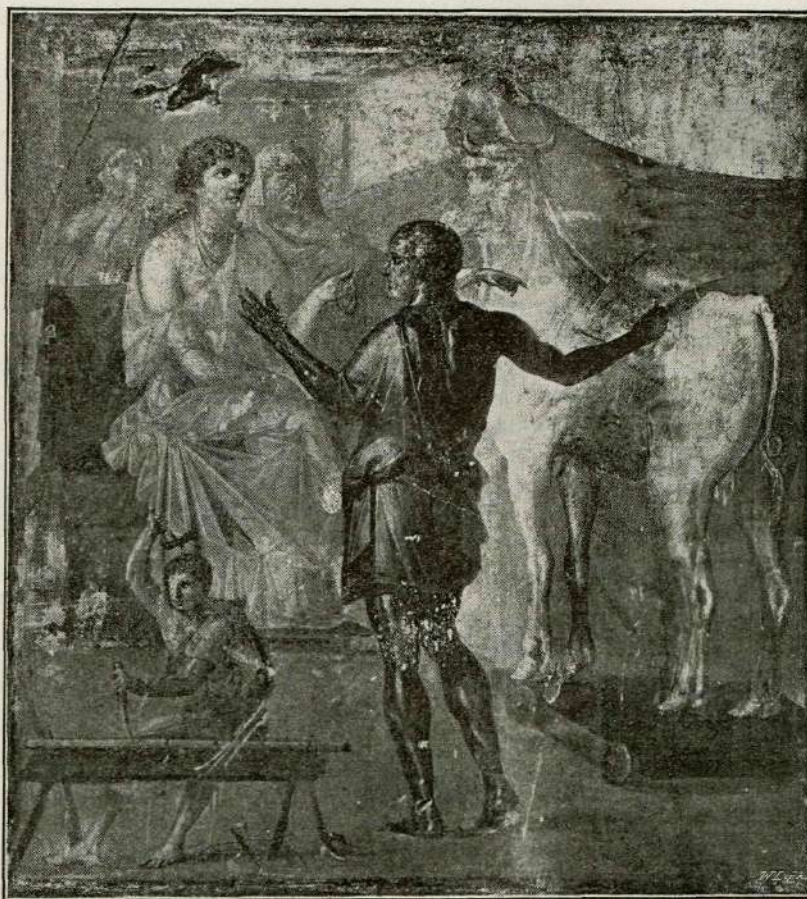
(Spisal Fr. Kovačič.)

(Konec.)

Naša tukajšnja podoba nam predstavlja največjo in najlepšo sliko v „Casa nuova“. — Izenadilo me je, da sem našel v Pompejih, zlasti v „Casa nuova“, dokaj slik, katere sem že prej večkrat opazoval v rimskih katakombah. — Odkod ta sličnost, da, skoro enakost? Ne

morem si kaj, da ne bi izpregovoril tukaj o tem velezanimivem predmetu.

Kakor so krščanski apologetje in sv. očetje z orožjem grške modrosti branili in razlagali razodete resnice, kakor je cerkev na podlagi rimskega državnega prava sezidala velikansko

Slika v „Casa nuova“ v Pompejih.

poslopje svojega kanoničnega prava, tako se je tudi krščanska umetnost, zlasti iz početka, naslanjala na oblike grško-rimskih umotvorov, kar je tudi čisto naravno.

Krščanski umetniki so imeli poganske učitelje, sami so morda bili iz početka pogani, dobili so grško omiko, v obče živeli so v grško-rimskem duševnem ozračju. Zatorej se ne moremo strinjati z mnenjem nekaterih pisateljev,

ki hočejo zanikati vsak upliv grško-rimskega klasicizma na staro krščansko umetnost v katakombah.¹⁾ Rajši pritrdimo učenemu, žal, ne-

¹⁾ Med temi, se zdi, da je že prej omenjeni Sorg, ki (str. 24.) priznava sicer, da so se krščanski umetniki likali na grških vzorih in „ne vedé“ posnemali starinske oblike, vendar pravi: „Es findet ein wesentlicher Unterschied zwischen antiker und christlicher Malerei nicht bloss dem Inhalte, sondern auch der Form nach, statt.“